

II.

Пѣтувание за въ Влашко и болѣдувание въ странство.

Азъ бѣхъ вече на 15 години, когато трима мои врѣстници чували отъ хора, които сѣ ходили да работятъ въ Влашко, че тамъ било свободно и имало много печала, затова тѣ рѣшили да отидатъ на печала въ тѣзи страна и дойдохъ да извѣстятъ, единъ день, намѣрението си на мене и взѣха да ме (кандърдисватъ) придумватъ да имъ стана другаръ.

Азъ, обаче, не се двоумихъ много, склонихъ на това прѣдприятие, бѣзъ да питаъ нито родителитѣ си, нито никого, слѣдъ нѣколко дни вече бѣхме готови за пѣтъ.

Когато се научили роднинитѣ ни за тѣзи наша постѣпка, почнаха силно да ни убѣждаватъ да не отиваме въ тѣзи неизвѣстна и далечна страна; нъ ний бѣзъ да слушаме нѣкого, единъ день, бѣзъ да мислимъ сѣтненитѣ, рано, потеглихме къмъ обетованната земя.

Родителитѣ и роднинитѣ ни плакахъ и се кѣсахъ слѣдъ насъ, като се мѣчихъ, види се, съ сълзи да ни възвърнатъ, отъ неизвѣстното ни пѣтешествие, нъ всичко бѣше на праздно. Ний слѣдъ като прѣминахме доста дълъгъ и труденъ пѣтъ все пѣшкомъ, най подиръ, слѣдъ дълги лутания и распитвания, узовахме се на брѣгъ-тъ на р. Дунавъ. Тукъ трѣбва да Ви кажа, че съ пѣтни паспорти, бѣхме се снабдили още прѣди да трѣгнемъ отъ село; за това щомъ стигнахме въ гр. Рахово, който е расположенъ на дѣсний брѣгъ на р. Дунавъ, бѣзъ да се маемъ отплувахме съ единъ параходъ на отвѣдний брѣгъ на Дунава и слѣзохме въ Бекетъ. Тукъ като се видѣхме въ съвсѣмъ другъ свѣтъ, неможахме никакъ да се успокоимъ, макаръ тѣзи страна и да е свободна,